

[Krag.]

mende Tid under Hensyn til den aftagende Fødselshyppighed, den stærkt øgede Levesandsynlighed, blive nødvendigt, at hver Slægt maa bære en Brøkdel direkte af sin egen Alderdoms økonomiske Betryggelse, ligesom Tilfældet er overfor Sygdom, Ulykke og Invaliditet. Hvis dette ikke sker, er i Virkeligheden den Folkeforsikringsetikette, som Socialministeren har sat paa sit Forslag, ganske falsk. Den Reduktion, der skal foretages, bør ske med alt skyldigt Hensyn til den aktive Aldersklassens Bæreevne, og jeg kan ikke undlade at sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at jeg synes, at den følelsesbetonede Appel, han rettede til Rigsdagen om Gennemførelsen af denne Lovgivning, var i meget nær Familie med Føleri. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem om de kommende Forslag siger, at dette er det første store samlede Angreb paa Fattigdommen her i Landet, har det ærede Medlem i dette Øjeblik mistet Fodfæstet; slikt hører hjemme i Agitationen for en Velgørenhedsbasar eller Juleindsamling, men ikke, hvor Talen er om offentlige Midler.

Men, som sagt, det er ikke i Lovtiden, man skal læse Regeringens Resultater i Forhold til Valgløfterne, men i Beretningerne ved Rigsdagssamlingens Slutning. Flere af de Udvalg, hvortil Mærkesagerne var henvist i forrige Samling, har ikke givet Formænd og Sekretærer synderligt Arbejde, udover at de, da Samlingen var sluttet, skrev en kort Beretning. Det gælder Grundskyldsforslaget, Grundværdikonfiskationsforslaget — jeg ved nok, at det ikke dækker selve Forslagets Titel, men jeg har jo hørt, at der er et andet Forslag, som — for Korthed's Skyld antagelig — betegnes med en af et Parti opfundne Betegnelse, og saa drister jeg mig ogsaa til at anvende denne her i denne Forbindelse. Det samme gælder jo for Trustlovens Vedkommende, jeg kan, som sagt, læse hele Remsen, naar jeg gennemlæser Aabningstalen. Det kan godt være, som Statsministeren sagde i Dag, at det er den lovbefalede Tekst; jeg ved jo ikke, hvorfra den Befaling er udgaaet; den maa altsaa den højtærede Statsminister besidde; men en forfærdelig kedelig aandløs og tør Tekst er det da i hvert Tilfælde. Det er en tør og kedelig Opremsning, som den højtærede Statsminister præsterede af det i Sommer af Ministeriet foretagne Bjærgningsarbejdes Enkeltheder.

Naar man gennemgaar det hele, maa man med en vis Medfølelse tænke paa den stakkels Indenrigsminister. Ikke blot blev

saa at sige alt det berøvet ham, som han kunde hælde sit Hoved til, ved sin Tiltrædelse, men han har sandelig ogsaa haft en krank Skæbne i den første ordinære Samling, hvor han har haft Styret. Naar jeg tænker paa, hvor Kræfterne svulmede hos ham, og Initiativet sprudlede frem i de glade Oppositionsdage, saa kan jeg ikke lade være med at udbryde: „Ak, hvor forandret!“

Tænk, hvilke endeløse belærende Foredrag om Løsningen af de taktiske, administrative Opgaver den højtærede Minister den Gang var i Stand til at holde! Og nu, da hans egne Evner skulde prøves, nu da de svulmende Muskler skulde sættes ind, nu da al Klogskaben, der vældede ud over os andre, skulde omsættes i Handling, kan jeg bogstaveligt ikke finde andet Resultat af hele denne Indsats end Loven om Afløsning af det kommunale Pligtarbejde.

Jeg glæder mig naturligvis af mit ganske Hjerte over, at den højtærede Indenrigsminister fik denne Lov bragt i Havn, for sine egne Børn sætter man jo Pris paa, at det gaar vel, og dette Forslag; det laa jo fuldt færdigt til Betænkning her i Folketinget, hvor der var Enstemmighed om det, efter at det var vedtaget i Landstinget, det laa fuldt færdigt den 21. Marts 1929.

Jeg glæder mig altsaa over, at det er lykkedes den højtærede Indenrigsminister at bjærge dette Arvegods frelst i Havn; men der er jo andre Omraader, hvor den højtærede Minister tidligere har været uhyre højt oppe, har vist Evne — mente han i hvert Fald selv — til at se ind i Fremtiden og se, hvad Fremtiden maatte kræve. Det synes mig, han maa have glædet sig over at faa Lejlighed til at prøve, da han nu selv kom i Spidsen for denne Administration.

Jeg tænker her paa § 5 i Statsboligfundsloven. Under den tidligere Regering forhandlede der jo med Finansudvalgene, og man gennemførte, at en rimelig Støtte ydedes de Ejendomsbesiddere, der havde bygget med Støtte fra Statsboligfonden til Priser, som laa væsentlig højere end Byggepriserne paa det senere Tidspunkt; da disse Forhandlinger førtes; man gennemførte denne Støtte med forsigtig Hensyntagen ogsaa til Kommunernes Økonomi; man skulde jo have Tilslutning fra Kommunerne.

Men naturligvis var der i dette Forhold, som der altid vil være, Utilfredshed blandt dem, der rejste Kravene; man syntes, Stat og Kommune var for karrige; og det syntes det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der den Gang repræsenterede sit Parti i Finansudvalget, det syntes han sandelig ogsaa; han var i høj Grad util-